

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobkyně: X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 11. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobkyně se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 18. 10. 2019, č. j. X, kterým úřad práce nepřiznal žalobkyni dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje na základě žádosti ze dne 7. 10. 2019.
2. Žalobkyně popsala, že jí byly přiznány dávky hmotné nouze – příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení v roce 2015. Rozhodnutími ze dne 31. 5. 2019 byla zahájena správní řízení o odejmutí těchto dávek a dávky jí přestaly být vypláceny. Rozhodnutí úřadu práce o odejmutí dávek byla zrušena rozhodnutími ze dne 26. 9. 2019 a 27. 9. 2019. Dne 7. 10. 2019 podala další žádost o mimořádnou okamžitou pomoc, byla jí doručena výzva, aby se osobně dostavila na úřad práce a doložila zaplacení nebo nezaplacení nájmu za měsíc září. Ačkoli úřad práce věděl, že žalobkyně pracuje na noční směny a spí v době, na kterou ji předvolal, bylo z okolností zřejmé, že její osobní účast neměla konkrétní důvod, požadavek na osobní účast nebyl odůvodněn. Trvání na osobní přítomnosti a doložení zaplacení nájmu za měsíc září se jeví jako formalistické a šikanózní. V rozhodnutí ze dne 25. 9. 2019 úřad práce jako důvod pro nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci uvedl úhradu nájemného za srpen z půjčky. Z tohoto odůvodnění vyplývá, že při stejném přístupu úřadu práce by bylo rozhodnuto stejně, ani osobní předložení dokladu na tom nemohlo nic změnit. Žalovaný byl na tuto skutečnost upozorněn, přesto se s ní v rozhodnutí nevyrovnal, nereagoval na to, že se jednalo o zbytečný požadavek v situaci, kdy předchozí žádost byla žalobkyni zamítnuta z důvodu úhrady nájemného z půjčky. Nevyjádřil se ani k námitce, že výzva byla neurčitá a neodůvodněná. A nezaujal stanovisko ani k námitce, že úřad práce nezjistil skutkový stav dostatečně a situaci žalobkyně, o níž věděl, že do srpna 2019 byla dlouhodobě nezaměstnaná a pobírala opakující se dávky hmotné nouze, hodnotil nepřiměřeně kriticky. Žalobkyně poukázala na to, že před nástupem do zaměstnání obrážela dávku mimořádné okamžité pomoci ve výši 150 Kč, úřad práce měl rozhodovat obdobně. Rozhodnutí úřadu práce je podle žalobkyně excesivní, projevem libovůle, rozhodnutí žalovaného pak postrádá úvahy, jakými se žalovaný řídil při hodnocení skutkových a právních otázek. Správní orgány postupovaly v rozporu s ustanovením § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného včetně předcházejícího rozhodnutí úřadu práce zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že k žádosti ze dne 7. 10. 2019 žalobkyně nedoložila žádné doklady, proto byla vyzvána k doplnění podkladů k nákladům bydlení, tedy potvrzení, zda má či nemá uhrazené nájemné v září 2019. Požadované doklady žalobkyně nedoložila, úřad práce proto rozhodl o nepřiznání dávky. V případě dávek pomoci v hmotné nouzi úřad práce zkoumá celkovou majetkovou a sociální situaci žadatele, je proto třeba, aby si vyžádal informaci o zaplacení toho, co žadatel dávkou mimořádné okamžité pomoci

hodlá uhradit. Není na místě zamítat žádost na základě výsledků předchozích řízení, správní orgán je povinen rozhodovat na základě úplně zjištěného skutkového stavu. Zjištění, zda bylo nájemné za září 2019 zapláceno, považuje žalovaný za smysluplné. K námitce nadbytečného požadavku

na osobní přítomnosti žalobkyně na pracovišti úřadu práce žalovaný uvedl, že žádost byla zamítnuta, protože žalobkyně nedoložila potřebné údaje, nikoli proto, že se nedostavila. Dále

se žalovaný vyjádřil k povaze dávky mimořádné okamžité pomoci, uvedl, že pravidelné náklady na bydlení nejsou jednorázovým výdajem. Další rozhodnutí úřadu práce nejsou předmětem řízení, proto se k nim žalovaný nevyjádřil. Shrnu jen, že žalobkyni byla zamítnuta dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nájemného za srpen 2019, když bylo

hodnoceno, že od dubna 2019 hradí žalobkyně nájemné bez opakujících se dávek, ty jí byly odejmuty pro nedoložení požadovaných údajů. Žalovaný na závěr vyjádřil přesvědčení, že se zabýval všemi námitkami žalobkyně a navrhol, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná. Náklady řízení žalovaný nepožadoval.

III. Replika žalobkyně

4. V replice žalobkyně namítala, že možnost dostavit se na úřad práce byla omezena jen na 2 dny v týdnu, a dovozovala, že lhůta, ve které se měla dostavit a předložit požadované údaje,

by neuplynula dříve než 6. 11. 2019, tedy neuplynula před vydáním rozhodnutí úřadu práce. Úřad práce nesdělil, z čeho vyplývá potřeba požadované potvrzení předložit. Je také potřeba, aby úřad práce a žalovaný odůvodnili, co po zaplacení nájemného z půjčky brání v poskytnutí žádané dávky. Ze zákona nevyplývá, že úhrada pravidelných nákladů na bydlení a výdajů na živobytí nebyla jednorázovým ani neočekávaným výdajem. Žalovaný neuvedl, že úřad práce žalobkyni opakující se dávky odebral, řízení dosud neskončilo. Žalobkyně tak nesprávnou činností úřadu práce zůstala bez prostředků, schopnost půjčit si by neměla být důvodem, aby úřad práce rezignoval na svou úlohu. Úřadu práce žalobkyně vyčítala, že neřeší, kde vezme prostředky na úhradu nájemného, trvá na tom, že odejmutí dávek bylo oprávněné a zaplacení nájmu z půjčky hodnotí tak, že jde o důvod pomoc neposkytnout. Teprve z rozhodnutí namísto výzvy

se žalobkyně dozvěděla o důvodech, které brání dávku mimořádné okamžité pomoci přiznat. Úřad práce žalobkyně neumožnil seznámit se s podklady rozhodnutí.

5. Následně ještě žalobkyně citovala závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 1 Ads 160/2019 a sp. zn. 4 Ads 20/2008, podle nichž mají správní orgány sledovat účel zákona, kterým je zajištění zprostředkování zaměstnání, mají se zabývat všemi okolnostmi případu, a uchazeči mají být vyřazováni v důsledku nekorektního, liknavého

či nedisciplinovaného přístupu. Tyto principy se mají uplatnit také v případě mimořádné okamžité pomoci. Žalobkyně zopakovala, že se v krizové situaci ocitla v důsledku postupu úřadu práce. Zda zaplatila nájemné za měsíc září 2019 nájemné, je neobjektivní kritérium, nelze pominout srpnovou situaci. Mimořádnou událostí ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi může být i situace, kdy úřad práce zastavil vyplácení pravidelných

dávek hmotné nouze. Podle žalobkyně nemůže být zahájení řízení o odejmutí dávek důvodem k pozastavení jejich výplaty.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

7. Soud vycházel z následně zjištěných skutečností. Zahájení řízení o dávku mimořádné okamžité pomoci předcházela řízení o odejmutí dávek pomoci v hmotné nouzi – příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení. Žalobkyně opakovaně před soudem tvrdí (a žalovaný tato tvrzení nezpochybní), že rozhodnutími žalovaného ze dne 26. a 27. 9. 2019 byla zrušena rozhodnutí úřadu práce o odejmutí těchto dávek. Shodné skutečnosti žalobkyně uváděla již ve věci sp. zn. 60 Ad 11/2019. Žádostí podanou dne 7. 10. 2019 žalobkyně požádala o dávku mimořádné okamžité pomoci, a to na úhradu jednorázového výdaje – nájemného za září 2019

ve výši 13 000 Kč. K žádosti doložila potvrzení o výši čisté mzdy za srpen 2019 a vyplněný tiskopis týkající se čtvrtletního příjmu za 3. čtvrtletí 2019. Výzvou ze dne 9. 10. 2019, doručenou téhož dne, úřad práce žalobkyni vyzval, aby se dostavila na pracoviště úřadu práce v pondělí nebo ve středu v úředních hodinách, s tím, že pokud nesplní uloženou povinnost, může být zastavena výplata dávky, dávka odejmuta nebo nepřiznána. Dále byla žalobkyně vyzvána, aby doložila potvrzení o tom, zda má či nemá uhrazené náklady na bydlení za měsíc září s poučením, že pokud do 8 dnů od doručení výzvy požadované údaje nedoloží, nemůže být dávka přiznána. Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2019 úřad práce rozhodl podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona

č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, žalobkyni nepřiznat dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Rozhodnutí odůvodnil stručně tím,

že se žalobkyně na základě výzvy nedostavila na úřad práce a nedoložila požadované údaje. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 11. 2019 bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění žalovaná vypočetl, jaké situace mohou být podle zákona o pomoci v hmotné nouzi řešeny prostřednictvím dávek mimořádné okamžité pomoci s tím, že z důvodu úhrady nezbytného jednorázového výdaje se dávka poskytuje k zaplacení správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků,

a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu. Dále uvedl, že dávka není nároková, proto je

na uvážení úřadu práce, zda se v situaci vyžadující pomoc žadatel nachází a zda uzná účel dávky. Dávka se váže na konkrétní situaci spojenou s výdajem, a protože žalobkyně výdaje neprokázala dokladem o úhradě nájemného za září 2019, ztotožnil se žalovaný s rozhodnutím úřadu práce. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně byla řádně poučena podle § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi o následcích nesplnění povinnosti. Rovněž

dovodil, že žalobkyně nebyla zkrácena na právu seznámit se před vydáním rozhodnutí s jeho podklady.

8. Žaloba směřuje proti rozhodnutí úřadu práce a žalovaného, jimiž žalobkyni nebyla přiznána jednorázová dávka mimořádné okamžité pomoci k její žádosti podané dne 7. 10. 2019.

Soud se proto nebude vyjadřovat k postupům úřadu práce, potažmo žalovaného, které se týkají jiných správních řízení, ať to jsou řízení o odejmutí dávek hmotné nouze příspěvek na živobytí

či doplatek na bydlení, ani k rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno předchozí žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci k úhradě nájemného za měsíc srpen 2019.

9. V obecné rovině považuje soud za potřebné objasnit, že zákon o pomoci v hmotné nouzi zakotvuje dva typy dávek k zajištění základních životních podmínek fyzických osob. První skupinou dávek jsou dávky měsíčně se opakující – příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení (jenž navazuje na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení). Do druhé skupiny patří dávky jednorázové, označované souhrnně jako dávka mimořádné okamžité pomoci, kde zákon zakotvuje v podstatě 4 varianty této dávky (§ 36 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 3, odst. 4, odst. 5 a odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou základními prostředky k zajištění osob nacházejících se v hmotné nouzi, jedná se o dávky obligatorní, tedy takové, na něž vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem. K výplatě se přiznávají od prvního dne v měsíci, v němž bylo zahájeno řízení o dávku. K zajištění základních životních potřeb, nestačí-li k tomu dávky výše uvedené, lze pak z důvodů stanovených zákonem přiznat v případě mimořádných okolností ještě další jednorázovou dávku. Okamžitá mimořádná pomoc je však svojí povahou dávkou fakultativní (sporné je to pouze u dávky přiznávané z důvodu uvedeného v § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi), závislou na správním uvážení správního orgánu, nárok na ni vzniká až samotným rozhodnutím o jejím přiznání (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Ads 88/2012-42, všechny rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz).

10. Právě rozhodnutí o této nenárokové jednorázové dávce k žádosti žalobkyně ze dne 7. 10. 2019 je předmětem soudního přezkumu. Nejprve se soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jaké skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, na základě jakých důkazů tak učinil, jak se vypořádal s námitkami a návrhy účastníka řízení, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů, podle kterých právních norem rozhodoval a proč. Rozhodnutí odvolacího orgánu se považuje

za nepřezkoumatelné také tehdy, jestliže z něj není zřejmé, jak se vypořádal s odvolacími námitkami účastníka řízení. Současně ale platí, že argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by vedlo, zejména u rozsáhlých podání, k rozhodnutím nepřehledným, nesrozumitelným. Ačkoliv je podle § 68 odst. 3 správního řádu povinností správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Správní orgán na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje svůj odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně

implicite – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen odvolací argument v odůvodnění žalovaného rozhodnutí způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13).

11. Soud má za to, že rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné není a je z něj seznatelné, jaké důvody žalovaného vedly k potvrzení odvoláním napadeného rozhodnutí úřadu práce. S odvolacími námitkami, které směřovaly do podstaty věci, tedy samotného nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci, se žalovaný vypořádal dostatečně. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že dávka není nároková, váže se jen k určitému období, a úřad práce musí mít prokázán konkrétní účel dávky a výši výdaje. Tím žalovaný v podstatě odůvodnil, proč výzvu úřadu práce nepovažuje za formalistickou a šikanózní. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že úřad práce nemohl vycházet z dříve doložených skutečností, a další skutečnosti uváděné žalobkyní neměl žalovaný za rozhodné. Žalovaný se rovněž vypořádal s namítaným porušením práva na seznámení se s podklady rozhodnutí. Stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá průběhu řízení a tomu, co bylo důvodem nevyhovění žádosti. Tj. že jím bylo ve smyslu § 49 odst. 1, 2 a 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi nevyhovění výzvě ze dne 9. 10. 2019.
12. Pro posouzení žaloby jsou relevantní následující ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle § 36 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi platí, že nárok na mimořádnou okamžitou pomoc má mj. osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi. Podle § 2 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky
 - a) k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu, nebo
 - b) na úhradu nákladů spojených s pořízením nebo opravou nezbytných základních předmětů dlouhodobé potřeby, nebo
 - c) na úhradu odůvodněných nákladů souvisejících se vzděláním nebo zájmovou činností nezaopatřeného dítěte a na zajištění nezbytných činností souvisejících se sociálně-právní ochranou dětí.
13. Z žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci ze dne 7. 10. 2019 vyplývá, že žalobkyně o ni požádala z důvodu potřeby zajistit úhradu nájemného za měsíc září 2019 ve výši 13 000 Kč. Za dané situace úřad práce předtím, než učinil úvahu, zda je možné požadovanou dávku mimořádné okamžité pomoci poskytnout jako úhradu jednorázového výdaje na nájemné za září 2019 ve výši 13 000 Kč, požadoval prokázat, že žalobkyně v daném období skutečně takový výdaj v tvrzené výši měla. Za tím účelem ji výzvou ve smyslu § 49 zákona o pomoci v hmotné nouzi vyzval, aby se dostavila na pracoviště úřadu práce a doložila potvrzení o tom, zdali má či nemá uhrazené náklady na bydlení za měsíc září 2019. Výzva je určitá, vyplývá z ní, jaké povinnosti má žalobkyně vůči úřadu práce splnit. Žalobkyně byla také v souladu s § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi poučena o negativních následcích nevyhovění

výzvě, tedy že nedoložení požadovaných údajů bude mít za následek nepřiznání dávky. Lze připustit, že uložená povinnost dostavit se na pracoviště úřadu práce v úředních hodinách osobně nebyla zdůvodněna a soudu není zřejmé, z čeho požadavek na osobní projednání žádosti v daném případě plynul, nicméně tato skutečnost neměla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobkyně totiž v zákonné lhůtě 8 dnů nedoložila skutečnosti rozhodné pro rozhodnutí o dávce, když úřadu práce neprokázala, zda měla či neměla jednorázový výdaj na úhradu nájemného za září 2019 v tvrzené výši 13 000 Kč.

14. Žalobkyni nelze přisvědčit, že úřad práce neměl chtít požadované údaje prokázat. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí příhodně vysvětlil, jak soud uvedl již shora, že dávka mimořádné okamžité pomoci je nenároková, závisí na úvaze úřadu práce, který musí žadatelem uváděné skutečnosti vyhodnotit z toho pohledu, zda se jedná o osobu v hmotné nouzi a dávku mimořádné okamžité pomoci lze v konkrétní situaci na deklarovaný účel v požadované výši poskytnout.
15. Námitky, že lhůta ke splnění povinností uložených ve výzvě byla stanovena velmi omezeně a nadto do vydání rozhodnutí úřadu práce neskončila, soud nemohl věcně vypořádat. Jednalo se o námitky opožděné, které žalobkyně uplatnila až po uplynutí lhůty k podání žaloby a rozšíření žaloby o další žalobní body dle § 71 odst. 2 věta třetí ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. Ze stejných důvodů soud nemohl posoudit, zda byla žalobkyně před vydáním rozhodnutí úřadu práce zkrácena na právu seznámit se s podklady rozhodnutí.
16. Pokud žalobkyně argumentuje tím, že dříve jí byla dávka mimořádné okamžité pomoci k úhradě jednorázového výdaje ve výši 150 Kč (za výpis z karty obvodního lékaře pro vstupní lékařskou prohlídku do zaměstnání) vyplacena, jedná se o skutečnosti nerozhodné pro přiznání dávky na základě žádosti ze dne 7. 10. 2019. Pokud žalobkyně úřadu práce na výzvu nepředložila doklady o výdaji – úhradě nájemného za září 2019 ve výši 13 000 Kč, tedy nesplnila povinnost vyplývající z § 49 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, a proto nebyla dávka přiznána, nelze situace srovnávat. Dávka žalobkyni nebyla přiznána nikoli proto, že by nebyla úřadem práce hodnocena jako osoba v hmotné nouzi s přihlédnutím k celkovým sociálním a majetkovým poměrům, nýbrž proto, že tvrzený jednorázový výdaj neprokázala ani ve stanovené lhůtě. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že úřad práce rozhodující o žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu jednorázového výdaje musí vycházet z aktuálně zjištěného skutkového stavu věci. Úřad práce v dané věci lapidárně řečeno nemohl předpokládat, že nájemné za září 2019 žalobkyně skutečně uhradila, že je nájemné hrazeno ve shodné výši, že je hrazeno ze stejných zdrojů, atd. Lze dodat, že argumentace žalobkyně není konzistentní, pokud na jednu stranu úřadu práce vytýká, že ji vyzval k prokázání požadovaných skutečností, na druhou stranu v obecné rovině namítá, že správní orgán nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Odkazy na judikaturní závěry NSS týkající se postupu úřadu práce při vyřazování uchazečů o zaměstnání z evidence úřadu práce nejsou zcela případné. Současně soud konstatuje, že ze shora uvedené argumentace vyplývá, že porušení obecných principů dobré správy se správní orgány v přezkoumávané věci nedopustily.

17. Nad rámec potřebného odůvodnění soud uvádí, že k úhradě základních životních nákladů včetně nákladů na bydlení, tedy i nájemného, osobám v hmotné nouzi zásadně slouží opakující se dávky hmotné nouze. Důvody, pro které žalobkyně požadovala dávku mimořádné okamžité pomoci (tedy úhrada nájemného), se tudíž stejně míjely s účelem, pro který je tento typ jednorázové dávky mimořádné okamžité pomoci zákonem o pomoci v hmotné nouzi upraven (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Ads 88/2012-42; shodně též rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 60 Ad 4/2018-35). A jak krajský soud uvedl v posledně označeném rozsudku, pokud jsou žadateli přiznány opakující se dávky hmotné nouze, ke shodnému nemůže být přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci. A to ani tehdy, pokud by přiznané opakující se dávky hmotné nouze nebyly žadateli v rozporu se zákonem vyplaceny.
18. Soud tedy uzavírá, že úřad práce a žalovaný neporušili při vydání přezkoumávaných rozhodnutí zákon o hmotné nouzi, ani správní řád. Pokud nepřihlédli ke skutečnostem, které zdůrazňovala žalobkyně, pak proto, že žalobkyně k výzvě úřadu práce vůbec neložila jednorázový výdaj, k jehož úhradě dávku mimořádné okamžité pomoci žádala poskytnout. Nad rámec si soud dovolí poznamenat, že motivace žalobkyně k podání žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci je vcelku pochopitelná, nicméně to nic nemůže změnit na tom, že zákon o pomoci v hmotné nouzi ukládá žadateli povinnost prokázat rozhodné skutečnosti pro rozhodnutí o dávce.

V. Závěr krajského soudu a náklady řízení

19. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, za výslovného souhlasu žalobkyně a žalovaného s takovým procesním postupem.
21. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
22. V souzené věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, protože se však jednalo o věc pomoci v hmotné nouzi, na náhradu nákladů řízení nemá právo. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec 10. březen 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně